

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת וַיִּשְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוּמַד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק א'

קונטרס 151

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאֹזֶר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

בה היא גורמת אחרון ועובד כגון בית מקדשנו ותפארתנו (הקדמת הכתובים וישאל לגיו חיים).
 אם עד כדי כך גדול ועצום כחו של ה' הלאומי בקשר הטהור אין לנו אלא לתקן את ידי עושי מלאכת הקדש, להוסיף להם אמץ וכח והגיון בעבודתם הקדושה, אמצו מתנים והגיון על להמליץ ולהפיץ את אורו של רבי שמעון ברי יוחאי, לפרסם כחו בעולם ולסגוע בכל מה דאפשר נשאר לנו איפה לברכה, הוסיפו לעשות חיל להרבות חילים לקודשא בריך הוא ואורניתא, יהי הברכה פמעשי ידביכם עד אשר תשלם כל המלאכה, להביא את העולם לשלמותו האמתית, יהי שם השם שלם וקסאו שלם ותכון קסאו לעד בביאת מלכנו ומשיחנו במהרה גימטו אמן.

מילה, כן נאלה העמידה לא תהיה הנגלה עד שיזמו לתוספות הקדשה הו, והוא רצון האל ותכנן, ואשרי הוהכה בה.
 ולשון קול מתנה אפרים פקשת שמיני. והוה דרש דרש משה, הנו בשיתוף (כ"ג דור דור וש בחינת משה, ואיתא דכפי שמעון כן יוחאי הנה בחינת משה), ויךרש מה שדרש כר משה, הנה רבי שמעון כן יוחאי, ספר הטהר או הנה שרף, הנו שיתפילו כל המלפות וממילא יהיה הנגלה שיפנה במהרה גימטו אמן סלה ועד. וגם על ידי החפור ההוא יהיה בטול המלפות (מלות והשפחת הקשרוים הקודש לברכה מען ראשון נהר כ"ד). הכל תלוי בעסק התקנה הזאת, ומניעתו מלהתעסק

השם כנפיר בקרשת ויחי (כ"ה ר"ח), על דא קתיב: קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העקר מן בו למשמרת, לאצנעוהא, ונתנו זה מאד. (הכב חיים וישאל וזהו בהקדמתו לשער ההקדמות).

הנה מבאר בשל"ה, עשרה מאמרות, מאמר ראשון, שהחפור מהזוהר היה עתיד להיות גנו וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הנמים שאין תגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים ובאו שמי, כי אין תמלא הארץ דעה בסתמה, אשר זו ותהיה סבה קרובה לביאתו, והוה שאמר וביגוניה ושבתם איש אל אחותו וכו', כדי שביחולו ויאלו ישראל, שם שילא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצנן הקדוש ברוך הוא למדשם בדם פסח ובדם

מכתב ברכה והזיון מאת הגאון האדיר בנגלה ובנסתר המקבל בעל "ים החקמה" רבי יצחק מאיר מארזנשטערן שליט"א

ראש ישיבת "תורת חכם" לתורת הנגלה והנסתר - פניה"ק ויזשלים תובכ"א

בסינעיתא דשמניא, שני בתרא כ"ז למטמונ"ם תש"ו לפ"ק, פניה"ק תובכ"א.

מקרה" צומח בקשרו להם מן השמים בקשר הלאומי דליל שבעות וכו' ל"א ריש ע"ה, והקמת"ל בשלתי קונטרס דרך עין חיים, והמקדש קלך בקשרו פסא קלך על התקונים (תקוני מ"ג אות ט) כי "למוד הטהר בקירא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם זקה ללמד ולהבין פירוש מאמר אחד עשה בו תקון ולמלאה בשעה אחת שילא עשה למד הפשט שנה תמימה" ועניו עוד בפסר ויכירה לחיים להגאון רבי חיים פלאני" ח"ב דף ע"ה ובש"ת אפרקסמא לעניא סימן ע"ה.

הו נודע ביוזמה ובשנאל גדול שמו של כ"ק המאור הגדול המפרסם לש"ת הגה"צ מוה"ר שלום הורוה גאס שליט"א אדמו"ר מהאלמין שליט"א, ובאשר יעידון עשרות חבוריו המיערים על מעשה תקפו ונבחרו בתורה, ועל פעולת צדיק לחיים לגדל פרצי החומה בפרם בית ישראל זה רבות בשנים כן ירבו, ותהי זה עמה יהודי"ה יעלה להרבות פעילים בקרב העם על דבר למוד ספר הטהר והתגדיל לעשות בקודש שעורים כרים בקשר הטהר בכמה ערים, ואסא איש שטור מפל דברי רבותינו קסאי ובתראי המתבירים סגולת למוד הטהר וקראו בשם ספר 'אור הטהר', גם כזה להתדיר ולהקדים מחדש ספרי הטהר והתקונים, ולמותר לעלות בהקפמה על גברא כמא גגון דא דאיתמחי גברא ויהללוהו בשעריים קבל תפוצות ישראל, גם מן המותר להלל ולשבח הדבר הטוב שעשה בעיניו בקרוב נפשות ישראל לעסק הקדוש דלמוד ספר הטהר ומקדמת דנא מצינו לרבנו האר"י ז"ל עינמו בשער רוח הקדש וכו' (ה"ב) שאמר להפכה"א הלוי "שילמדו בטהר דרך בקיאות בלךד גלי שיעמיק בעיניו מן או"ו עלים בכל יום ושיקרא בקשר הטהר פעמים רבים", ובקשר שבתו האר"י (ה"ה עמוד י"א) כתב שנתן תקון לבעל תשובה אחד לומר בכל יום ה' דפים, והתיר"א בשם הגדולים (שנתקן ספרים ערך ספר פהיה) הביא מלשמה לרבנו האר"י שנתן תקון לבעל תשובה לומר כל יום ה' דפים וזה יוציא בו כתב הגה"ק מקאמרינא בקשר נתיב מוצותיך (נתיב התורה שילא או"ו ל"א), וכתב שם שגם הגה"ק מוכרז הרב עבי הירש מוידמשוב נהגו, וכן מצינו להגה"ק מוכרז הרב רבי פנקס מקאריין (אמרי פנקס הגי"ח ח"א עמוד רס"ח) שצריך לומר בו' א' ג' דפין בכל יום, ועניו עוד המעשה הנראה המוכא בקשר כן בימי על אבות, ואין פאן מקומו להתאריך.

איברא, כבר העיד הגה"ק אדמו"ר הארמני זיע"א באגרת הקדש (הדפס בריש ספר באורי הטהר להגה"ק הל"ל) "שמעתי מפי קדשו ז"ל והגה"ק בעל התניא זיע"א לא פשעו בשמים, שכל גמיו עשה קבע ללמוד הטהר הקדוש בשפת וכי' בעיניו גדול, וזה אמר דמה שאמר בכניא מהיקמא ביהר פרשת נשא דבתיא חבורא דקשר הטהר ביה יפקון מן גלותא כו', הנו בלמוד ביה עניו גדול דקאן וכו', בדקדוק הלשון בכל מלה שיתקן מקונו על פי אמתות חכמת הספלה", ועניו שם שיקראו מקורו בדברי רבנו האר"י "בשער רוח הקדש (שם) שמה שזכה להשגה יתר על כל בני דורו "כי פמה לילות יהו נשאר בלתי שנה על מאמר אחד של ספר הטהר ולפעמים טישה לילות של ימי החול ששבעו הנה מתבדור וישוב על עיניו מאמר אחד ביהר בלכה, לא הנה לשן כל הלילות ההם", ואכן ירא שמים יוצא ודי שניקים, וגם מנה מנה כל ימים ירו, ואשרי לו ואשרי חלקו כזה ובכא.

ועל כל אלה ועוד טובא יש לומר כי פמה גדולים מעשי כ"ק הגה"צ מהאלמין שליט"א אשר גדול ויותר עד מאד בנבוי הכתובים, והוא כענין התירום ליישי אפולא כנקא, ויזקה להגדיל תורה ולהאדירה פאנות נקשו מטהרתה, ואיך יכיים על ממלכתו הוא וכוני בקרב ישראל, שילא כ"ק קולאה הארץ דעה את ה' פמים לים מכסים בביאת גואל צדק במהרה דינו, אמן זו יהי כעון.

והנינו כזה דורש שלומנו ושלום תורתו ובהקפה רבה:

הק' יצחק מאיר מארזנשטערן

(ספר מוראות הטהר - אגרות הטהר - מכתב ב')

"רבי שמעון ברי יוחאי" = 915 - בגימטריה: השם לשמרון - וישמרון השם - מולחמת אדום ופרסם (על ידי לימוד הטהר הקדוש שימרון השם ממלכתנו גנו וכווננו - אדום ופרסם)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ספר

שירה וזמרה

לא ברא הקב"ה את עולמו
אלא בשביל שירה וזמרה (ירושלמי)

שירי בר יוחאי

לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

שיר בר יוחאי:

להרב המקובל האלהי הרב רבי שמעון לביא

זיע"א בעהמח"ס כתם פז:

[מוגה היטב הדק כמו שנדפס בספר ביאור השיר בר יוחאי]:

בא ראה, דוד המלך אמר, (תהלים ט) יהיו לרצון אמרי פי, אלו דברים שהתפרשו. והגיון לבי - אלו דברים נסתרים שלא יכול בן אדם לפרשם בפיו, זהו הגיון, שהוא בלב, שלא יכול להתפרש. ועל זה צריך הדבר להתפרש בפה, ודבר שתלוי בלב, והכל סוד הוא. אחד פנגד דרגה תחתונה, ואחד פנגד דרגה עליונה. דבר שהתפרש, פנגד דרגה תחתונה שהצטרף להתפרש. אותו שתלוי בלב הוא פנגד דרגה פנימית יותר, והכל הוא כאחד. ועל זה אמר יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'.

כמו זה אמר יעקב. בתחלה פרש הדבר כראוי, ואחר כך הסתיר הדבר שתלוי בהגיון הלב שלא צריך לפרש, שכתוב (בראשית לב) ושמתי את ידעך כחול היים אשר לא יספר מרב. כאן הוא דבר התלוי בלב שלא צריך לפרש, וכן צריך כמו שאמרנו, כדי ליחד יחוד שלם כראוי. אשרי הצדיקים שיודעים לסדר שבח רבונם כראוי ולבקש בקשתם, ולכן כתוב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (ס"א כתוב גם את השני גם את השלישי וגו') שלש פעמים גם, רמז (ג"ם ראשי תבות: גואל משה. גואל מרדכי. גואל משה) שלש נאלות על ידי שלשה צדיקים, משה מרדכי קשה, שעתיד לנאלנו בקרוב).

ויותר יעקב לבדו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, עשה בכל יום יום מעשהו הראוי לו, והרי פרשוהו. ונתבאר, (ואם תאמר) ביום הרביעי עשה מאורות, ואז נבראה הלבנה

תא חזי, דוד מלכא אמר (תהלים יט) יהיו לרצון אמרי פי, אליו מלין דאתפרשו. והגיון לבי, אליו מלין דסתימן דלא יכיל בר נש לפרשא לון בפומיה, דא הוא הגיון דאיהו בלבא דלא יכיל לאתפרשא. ועל דא אצטריו מלה לאתפרשא בפומא, ומלה דתליא בלבא, וכלא רזא איהו. חד לקבל דרגא תמאה, וחד לקבל דרגא עלאה. מלה דאתפרשא לקבל דרגא תמאה דאצטריו לאתפרשא. ההוא דתליא בלבא איהו לקבל דרגא פנימאה יתיר, וכלא כחדא איהו. ועל דא אמר יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך וגו'.

בגוונא דא אמר יעקב, בקדמיתא פריש מלה כדקא יאות, ולבתר סתים מלה דאיהי תליא בהגיונא דלבא דלא אצטריו לפרשא. דכתיב, (בראשית לב) ושמתי את ידעך כחול היים אשר לא יספר מרב. הכא איהו מלה דתליא בלבא דלא אצטריו לפרשא. וכן אצטריו כדקאמרן, בגין ליחדא יחודא שלים כדקא יאות. זכאין אינון צדיקיא דידעי לסדרא שבחא דמאריהון כדקא יאות ולמבעי בעותהון, ובגין כך פתיב (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר. (ס"א כתוב גם את השני גם את השלישי וגו', שלש פעמים גם, רמז (גליון, ג"ם ראשי תיבות גואל משה גואל מרדכי גואל משה) שלש נאלות על ידי שלשה צדיקים משה מרדכי קשה שעתיד לנאלנו בקרוב): ויותר יעקב לבדו וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. תא חזי, כד ברא קדשא בריך הוא עלמא עבד בכל יומא ויומא (דף קסט ע"ב) עבדתיה דאתחזי ליה והא אוקמוהו. ואתמר, (ד"א ל"ג ואי תיקא) ביומא

חסרה, אור שהקטינה עצמה, ומשום שהיא מארת חסר וא"ו, נפן מקום לשלט כל הרוחות והשדים ורוחות סערה ומזיקים וכל רוחות הטמאה.

כֵּלִים עולים ומשוטטים בעולם להסטות, ונתמנו במקומות חרבים ובשדות תזקים ובמדברות חרבים, וכלם מצד רוח הטמאה. והרי נתבאר שהרי רוח הטמאה באה שבאה מנחש העקלתון, הוא רוח טמאה ממש, והוא התמנה בעולם להסטות בן אדם אליו, ועל זה יצר הרע שולט בעולם. והוא התמנה אצל בני אדם ונמצא עמם, ובעקמומיות ובתחבולות בא אליהם להסטותם מדרכי הקדוש ברוך הוא. כמו שהסטה את אדם הראשון וגרם מות לכל העולם, כך גם מסטה בני אדם וגורם להם להטמא.

ומי שבא להטמא, מושך עליו אותו רוח טמאה ונדבק עמו. וכמה הם שמזמנים לטמא אותו, ומטמאים אותו והוא טמא, ומטמאים אותו בעולם הזה ובאותו עולם, והרי נתבאר.

ובשעה שבא בן אדם להטהר, אותו רוח טמאה נכפה לפניו ולא יכול לשלט עליו, ואז פתוב לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. אמר (בשומר) רבי יוסי, לא תאנה אליך רעה - זו לילית. ונגע לא יקרב באהלך - אלו שאר מזיקים, והרי פרשיה ונתבאר.

רבי אלעזר אמר, הרי אמרנו שלא יצא אדם יחידי בלילה, וכל שפן כשהלבנה נכראה והיתה חסרה, ובארוה שהרי אז רוח טמאה שולטת, וזוהי רוח רעה. מי רעה?

רביעאה עבד נהורין. וכדין אתברי סיהרא חסר, נהורא דאזעירת גרמה, ובגין דאיהי מארת חסר וא"ו, אתיהיב דוכתא לשלטאה כל רוחין ושדין ועלעולין ומזיקין וכל רוחי מטאבי.

בלהו סלקין ושאיין בעלמא לאסטאה, ואתמנון בדוכתי דאתחריבו, ובחקלין תקיפין ובמדברין חריבין. וכלהו מטטרי רוח מטאבא. והא אתמר דהא רוח מטאבא דאתיא מנחש עקימאה איהו רוח מטאבא ממש. ואיהו אתמנא בעלמא לאסטאה בר נש לגביה, ועל דא יצר הרע שליט בעלמא.

ואיהו אתמני לגביהו דבני נשא ואשתפח עמהון. ובעקימו ובתסקופין אתי לגביהו לאסטאה לון מארחוי קדשא בריך הוא, כמה דאסטי לאדם קדמאה וגרים מותא לכל עלמא, הכי נמי אסטי להו לבני נשא וגרים לון לאסתאבא.

ומאן דאתי לאסתאבא איהו משיך עליה והוא רוח מטאבא ואתדביק בהדיה, וכמה אינון דזמינין לסאבא ליה ומסאבין ליה, ואיהו מטאב, וסאבין ליה בהאי עלמא ובההוא עלמא והא אתמר.

ובשעתא דאתי בר נש לאתדכאה, ההוא רוח מטאבא אתפפיא קמיה ולא

יכיל לשלטאה עלוי, וכדין פתיב, (תהלים צא) לא תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך. אמר (ס"א בדאמר) רבי יוסי לא תאנה אליך רעה, דא לילית, ונגע לא יקרב באהלך, אלין שאר מזיקין, והא אוקמוה ואתמר.

רבי אלעזר אמר הא אמרן דלא יפוק בר נש יחידאה בליליא, וכל שפן

זה נחש הרע, ונגע זהו מי שרוכב על הנחש. רעה ונגע הם כאחד. ואף על גב ששיניו שנגע אלו נגעי בני אדם שיצאו מאדם, שהרי כל אותן שנים שלא קרב אדם לאשתו, רוחות טמאה היו באות ומתחממות ממנו ומולידות ממנו, ואלה נקראים נגעי בני אדם.

והרי נאמר, שכשכן אדם בחלומו ולא שולט בגופו והגוף שוכך, רוח טמאה באה ושוה עליו, ולפעמים רוחות נקבות טמאות באות וקרבות אליו ומושכות אותו אליהן ומתחממות ממנו, ומולידות אחר כך רוחות ומזיקים [נגעי בני אדם, כמו בני אדם], ולפעמים נראים להם כמראה בני אדם, פרט לזה שאין להם שערות בראש.

ובבב"ל יש לאדם להשמר מלפניהם כדי שלא יבדוק בדרך התורה ולא יטמא עמו, שהרי אין לך מי שישן בלילה במטתו ולא טועם טעם מות ויוצאת נשמתו ממנו, וכיון שנשארו הגוף בלי נשמה קדושה, רוח טמאה זמינה ושוה עליו ונטמא. והרי בארנו דבר, שאין לאדם להעביר ידיו על עינו בכקר, משום שהרי רוח טמאה שוה עליהם, והרי נתבאר.

בא ראה שהרי יעקב, אף על גב שנאמר על ידי הקדוש ברוך הוא, משום שנשארו לבדו, רוח אחרת נוצרה להודונו עמו.

רבי שמעון אמר, בא ראה מה כתוב בו בבלעם הרשע, וילך שפי. מהו שפי? יחידי, כמו שנאמר שפיפון עלי ארץ. פנחש הזה שהולך יחידי ואורב על דרכים ושכילים, כך גם בלעם היה הולך יחידי. מה הטעם? כדי להמשיך עליו רוח טמאה. שכל מי שהולך יחידי בזמנים ידועים

בזמנא דסיהרא אתבריאת והיה חסרה, ואוקמוה. דהא כדין רוחא מסאבא שלטא, ודא הוא רוח רעה, מאן רעה, דא חוץא בישא. ונגע, דא הוא מאן דרכיב על חוץא. רעה ונגע פחדא אינון.

ואף על גב דתנינו, דנגע, אליו נגעי בני אדם דנפקו מאדם. דהא כל אינון שנין דלא קריב אדם עם אתתיה, רוחי מסאבי הוו קא אתין ומתחממן מניה ואלידן מניה והני אקרון נגעי בני אדם.

והא אתמר, דכד בר נש בחלמיה ולא שליט בגופיה וגופא אשתפך, רוח מסאבא אתיין ושריא עליה. ואית זמנין דרוחי נוקבין מסאבין אתין וקרבן בהדיה, ומשכין ליה בהדיהו ומתחממן מניה, ואולידו לבתר רוחין ומזיקין (נגעי בני אדם נ"א כגונא בני נשא). ולזמנין אתחזין פחיו בני נשא בר דלית לון שערי ברישא.

ובבב"ל אית ליה לבר נש לאסתמרא מקמיהו, בגין דיהך בארחי דאורייתא ולא יסתאב בהדיהו. דהא לית לך מאן דנאים בליליא בערסיה, דלא טעים טעמא דמותא ונפקת נשמתיה מניה. וכיון דאשתאר גופא בלא נשמתא קדישא, רוח מסאבא זמין ושריא עליה ואסתאב. והא אוקמונא מלה, דלית ליה לבר נש לאעברא ידוי על עינוי בצפרא. בגין דהא רוחא מסאבא שריא עליהו וכו' והא אתמר.

הא חזי, דהא יעקב אף על גב דאתרחים קמיה קדשא בריך הוא, בגין דאשתאר בלחודוי, רוחא אתרא הוה זמין לאזדווגא בהדיה.

רבי שמעון אמר, תא חזי, מה כתיב ביה בההוא רשע דבלעם, וילך

אפלו בעיר במקומות ידועים,
מושיף עליו רוח טמאה.

לכן בכל זמן לא ילך אדם יחידי
בדרך ובעיר, אלא במקום שבני
אדם הולכים ושבים ונמצאים
שם, ועל כן לא ילך אדם יחידי
בלילה, הואיל ובני אדם לא
נמצאים, והינו הטעם שלא תלין
נבלתו, שלא להחזיק גוף מת בלי
רוח על הארץ בלילה. משום כך
אותו בלעם הרשע היה הולך
יחידי בנחש הזה, כמו שבארנו.
ויאבק איש עמו. מה זה ויאבק?

[שאמר רבי יהושע בן לוי, מלמד דסליקו אבק
ברגליהם עד כסא הקבור. כתוב כאן בהאבקו עמו,
וכתוב (נחום א) אבק רגליו. ואתו מלאך שרו של
עשו הנה, והוא סמאל, לכן דינו הוא שיגלה אבק
רגליו עד כסא הקבור, שהוא מקום המשפט]. רבי
שמעון אמר, מן אבק. אבק טפל
לעפר. מה בין עפר לאבק? זה
אבק שנשארו מהאש ולא עושה
פרות [לעולם] לעולמים, עפר שכל
הפרות יוצאים ממנו, והוא כלל
שלמעלה ומטה.

אמר רבי יהודה, אם כך, מה זה
מקום מעפר דל? אמר לו,
כמשמעו, אבל בגון זה מקום
מעפר דל משום שאין לו מעצמו
כלום, ומאותו עפר יצא דל שאין
בו כלום, ומאותו עפר כל הפרות
וכל טוב העולם יוצאים ממנו ובו
נעשים כל מעשי העולם, כמו
שכתוב (קהלת א) הכל היה מן העפר
והפל שב אל העפר.

ושנינו, הפל היה מן העפר - אפלו
גלגל חמה, אבל אבק לא עושה

מגרמיה כלום, ומההוא עפרא נפק דל דלית ליה כלום, ומההוא עפר
כל איבין וכל טיבו דעלמא נפקי מגיה וביה אתעבידו כל עובדין דעלמא
כמה דכתיב, (קהלת א) הפל היה מן העפר והפל שב אל העפר.

והנינו הפל היה מן העפר ואפילו גלגל חמה. אבל אבק לא עביד פירין
ואיבין (לעלמא) לעלמין, ובגין כך ויאבק איש, דאתיא בההוא אבק

שפי, מהו שפי, יחידאי. כמה דאת אמר
שפיפון עלי ארח, פהאי הווא דאזיל יחידאי
וכמין עלי ארחין ושבילין. הכי נמי בלעם
הוה אזיל יחידאי. מאי טעמא בגין
לאמשכא עליה רוחא מסאבא. דכל מאן
דאזיל יחידאי בזמנין ידיען, אפילו במתא,
באתרין ידיען משיף עליה רוחא מסאבא.

בגין כך, בכל זמנא לא יהך פר נש יחידאי
בארחא במתא אלא באתר דבני נשא
אזלין ותבין ומשתפחין תמן, ועל דא לא
יהך פר נש יחידאי בליליא הואיל ובני נשא
לא משתפחי, והינו טעמא דלא תלין
נבלתו. (דף קע ע"א) דלא לקיימא גופא מיתא
בלא רוחא על ארעא בליליא. בגין כך ההוא
רשע דבלעם הוה אזיל יחידאי כהאי נחש
כמה דאוקמוה.

ויאבק איש עמו, מאי ויאבק. (גליין דאמר רבי
יהושע בן לוי, מלמד דסליקו אבק ברגליהון עד כרסי יקרא.
כתוב הכא בהאבקו עמו, וכתוב (נחום א) אבק רגליו, והוא מלאך שרו
של עשו הנה, ואתו סמאל. בגין כך, דינו הוא שיגלה אבק רגליו עד כסא
הקבור, שהוא מקום המשפט). רבי שמעון אמר מן
אבק. אבק טפל לעפר, מה בין עפר לאבק.
דא אבק דאשתאר מן נורא ולא עבד איבין
(לעלמא) לעלמין. עפר דכל איבין נפקי מגיה
ואיהו כללא בעילא ותתא.

אמר רבי יהודה אי הכי מאי (שמואל א ב) מקום
מעפר דל. אמר ליה כמשמעו, אבל
בהאי גוונא מקום מעפר דל, בגין דלית ליה
מגרמיה כלום, ומההוא עפרא נפק דל דלית ליה כלום, ומההוא עפר
כל איבין וכל טיבו דעלמא נפקי מגיה וביה אתעבידו כל עובדין דעלמא
כמה דכתיב, (קהלת א) הפל היה מן העפר והפל שב אל העפר.
והנינו הפל היה מן העפר ואפילו גלגל חמה. אבל אבק לא עביד פירין
ואיבין (לעלמא) לעלמין, ובגין כך ויאבק איש, דאתיא בההוא אבק

פרות ונצנים [לעולם] לעולמים, ומשום כך ויאבק איש, שבא באותו אבק ורכב עליו כדי לקטרג ליעקב.

עד עלות השחר, שנעבר שלטונו והתחלף. וכך הוא לעתיד לבא, משום שהגלות עכשו דומה ללילה, והיא לילה, ושולט אותו אבק על ישראל והם שוכבים לעפר [אחר], עד שיעלה האור ויאיר היום, ואז ישלטו ישראל, ולהם תנתן המלכות, שהם קדושים עליונים, כמו שנאמר (דניאל 1) ומלכות ושלטון וגדלה שמולכת תחת כל השמים תנתן לעם קדושים עליונים. מלכותו מלכות עולם, וכל השליטים לו יעבדו וישמעו.

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר 1) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה יפה פנדגלות. פסוק זה פרושהו ונתבאר. אבל מי זאת הנשקפה - אלו הם ישראל, בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, אז יפתח להם פתח של אור [שהוא] דקיק קטן, ואחר כך פתח אחר שהוא גדול ממנו, עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם.

ובן כל מה שעשה הקדוש ברוך הוא לישראל ולצדיקים שבהם, כך כלם ולא בזמן אחד. לאדם שנתן בחשך ודיורו היה תמיד בחשך, כשיצאו להאיר לו, צריכים לפתח לו אור קטן בעין המוח, ואחר כך גדול ממנו, וכך בכל פעם עד שיאירו לו כל האור כראוי.

כך הם ישראל, כמו שנאמר (שמות 1) מעט מעט אגרשנו

ורכיב עליה, בגין לקטרגא ליה ליעקב. עד עלות השחר, דאתעבר שולטנותיה ואתחלף. וכך הוא לזמנא דאתי, בגין דגלותא השתא כלילא דמיא, ואיהו ליליא. ושלטא ההוא אבק על ישראל ואינון שכיבי לעפרא (אחר), עד דיסתלק נהורא ויתנהר יממא. וכדין ישלטון ישראל ולהון יתנהיב מלכותא דאינון קדישי עליונין. פמה דאת אמר, (דניאל 1) ומלכותא ושלטנא ורבותא די מלכות תחות כל שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה עלם וכל שלטנא לה יפלחון וישתמעון:

ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני. רבי יהודה פתח ואמר, (שיר השירים 1) מי זאת הנשקפה כמו שחר יפה כלבנה ברה כחמה אימה פנדגלות. האי קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אליו אינון ישראל בזמנא דקדשא בריה הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא. כדין יפתח לון פתחא דנהורא (דניאל 1) דקיק זעיר. ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מיניה, עד דקדשא בריה הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא.

ובן כל מה דעביד קדשא בריה הוא לישראל ולצדיקיא די בהו, הכי כלהו ולאו בזמנא חדא. לבר נש דאתיהיב בחשוכא ודיוריה הוה בחשוכא תדיר, פד יבעון לאנהרא ליה, בעיין לאפתחא ליה נהורא זעירתא כעינא דמחטא, ולבתר רב מיניה, וכדין בכל זמנא עד דינהרון ליה כל נהורא כדקא יאות.

כך אינון ישראל פמה דאת אמר, (שמות 1) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר

מפניך עד אשר תפירה וגו'. וכן למי שהוא בא להרפא, אינו בשעה אחת, אלא מעט מעט עד שיתחזק. אבל לעשו לא כן, אלא בפעם אחת מאיר לו, ונאבד ממנו מעט מעט ונלטהו לא לאמות עובדי עבודה זרה (ישעיה מב) ה' פגבור יצא] עד שיתחזקו ישראל וישמידו [וישבו] אותו מהכל, מהעולם הזה ומהעולם הבא. ומשום שמאיר בשעה אחת, יהיה לו השמדה מהכל. אבל ישראל, אור שלהם מעט מעט, עד שיתחזקו, ויאיר להם הקדוש ברנף הוא לעולמים.

ובכ"ם שואלים אותם ואומרים, מי זאת הנשקפה כמו שחר, זוהי קדרות הבקר, וזהו אור דיקי. ואחר יפה כלבנה, משום שהלבנה, האור שלה מאיר יותר משחר. ואחר ברה פחמה, משום שאורה חזק ומאיר יותר מהלבנה. ואחר כן אַימה פנדגלות, חזקה באור חזק כראוי.

בא ראה, בעוד שנחשף היום ומתפסה האור וכא הבקר, יואר בתחלה מעט מעט עד שיתרבה האור כראוי. שהרי כיון שהקדוש ברנף הוא יתעורר להאיר לה לכנסת ישראל, יאיר בתחלה כמו שחר, שהוא שחר, ואחר כן יפה כלבנה, ואחר כן ברה פחמה, ואחר כן אַימה פנדגלות, כמו שנתבאר.

ובא ראה, כיון שעולה הבקר, שהרי לא כתוב פי בא השחר, אלא פי עלה, שהרי בזמן פי בא השחר, אז התחזק אותו ממנה והפיש את יעקב, משום שאותו ממנה הפיש את יעקב לתת פח להתחזק לעשו.

ובשע"ה אותו שחר של שחר ונראה, בא האור והתחזק יעקב,

תפירה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא לאו איהו בשעתא חדא, אלא זעיר זעיר עד דיתתקף. אבל לעשו לאו הכי, אלא בזמנא חדא נהיר ליה ואתאביד מניה זעיר זעיר. (ולזמנא דאתי עובדי עבודת כוכבים ומולות (ישעיה מב) יי פגבור יצא) עד דיתתקפון ישראל וישצון (וישבו) ליה מפלא, מעלמא דין ומעלמא דאתי. ובגין דנהיר בשעתא חדא, הוה ליה שציאו מפלא. אבל ישראל נהורא דלהון זעיר זעיר, עד דיתתקפון וינהיר לון קדשא ברנף הוא לעלמין.

ובכ"א שאלי לון ואמרי מי זאת הנשקפה כמו שחר, איהו קדרותא דצפרא, ודא איהו נהורא דקיק. ולבתר יפה כלבנה, בגין דסיקרא נהורא דילה נהיר יתיר משחר. ולבתר ברה פחמה, בגין דנהוריה תקיף ונהיר יתיר מסיקרא. ולבתר אַימה פנדגלות, תקיפא בנהורא תקיף כדקא יאות.

הא חזי, בעוד דאתחשף יממא ואתפסיא נהורא ואתי צפרא, יתנהיר בקדמיתא זעיר זעיר עד דיתרבי נהורא כדקא יאות. דהא כיון דקדשא ברנף הוא יתער לאנהורא לה לכנסת ישראל, יתנהיר בקדמיתא כמו שחר דאיהי אוכמא. ולבתר יפה כלבנה, ולבתר ברה פחמה. ולבתר אַימה פנדגלות כמה דאתמר. (דף קע ע"ב)

והא חזי, כיון דאסתליק צפרא, דהא לא כתיב פי בא השחר אלא כי עלה, דהא בזמנא כי בא השחר, כדון אתתקף ההוא ממנא ואפיש ליה ליעקב. בגין דההוא ממנא אפיש ליעקב למיהב תקיפו לאתתקפא לעשו.

וכד סליק ההוא אוכמא דשחר ואתחזי אתא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאִרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאִרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בר יוחאי נְמוֹשַׁחַת אֲשֶׁרֶיךָ שְׁמֹן שִׁשׁוֹן מַחְבְּרֶיךָ:

(מלכות) בַּר יוֹחָאִי שְׁמֹן מְשַׁחַת קִדְשׁ, נְמוֹשַׁחַת מִמַּדַּת הַקִּדְשׁ,
נְשַׁאֲתָ צִיץ נֶזֶר הַקִּדְשׁ, חִבּוּשׁ עַל רֹאשְׁךָ פֶּאֶרְךָ. בר יוחאי:

(יסוד) בַּר יוֹחָאִי מוֹשֵׁב טוֹב לְשַׁבֵּת, יוֹם נִסְתָּ יוֹם אֲשֶׁר בְּרַחַתְךָ,
בְּמַעְרוֹת צוּרִים שְׁעַמְדָּתְךָ, שֵׁם קִנִּיתָ הוֹדְךָ וְהוֹדְךָ. בר יוחאי:

(נצח הוד) בַּר יוֹחָאִי עֲצֵי שְׁטִים עוֹמְדִים, לְמוֹדֵי יְהוָה הֵם
לוֹמְדִים, אֹרֹךְ מְפֹלָא אֹרֹךְ הַיְקוּד הֵם יוֹקְדִים, הֲלֵא הֵמָּה יוֹרוּךְ
מוֹרְךָ. בר יוחאי:

(תפארת) בַּר יוֹחָאִי וְלִשְׁדָּה תְּפוּחִים, עֲלִיתָ לְלִקּוּט בּוֹ מְרַקְחִים,
סוּד תּוֹרָה כְּצִיצִים וּפְרָחִים, נַעֲשֶׂה אֲדָם נֶאֱמַר בְּעִבּוּרְךָ. בר יוחאי:
(גבורה) בַּר יוֹחָאִי נֶאֱזַרְתָּ בְּגִבּוֹרָה, וּבְמַלְחָמַת אֵשׁ-דַּת הַשַּׁעֲרָה,
וְחֻרְבַּ הַיּוֹצֵאתָ מִתַּעֲרָה, שְׁלַפְתָּ נֶגֶד צוּרְרֶיךָ. בר יוחאי:

(חסד) בַּר יוֹחָאִי לְמִקּוּם אֲבִנֵי שֵׁשׁ, הִגַּעְתָּ וּפְנֵי אֲרִיָּה לִישׁ,
גַּם גָּלַת כּוֹתֶרֶת עַל עֵישׁ, תְּשׁוּרֵי וּמֵי יְשׁוּרְךָ. בר יוחאי:

(בינה) בַּר יוֹחָאִי בְּקִדְשׁ הַקִּדְשִׁים, קוֹ יְרוּק מְחַדֵּשׁ חֲדָשִׁים,
שְׁבַע שְׁבָתוֹת סוּד חֲמֻשִׁים, קִשְׁרַתְךָ קִשְׁרֵי שֵׁן קִשְׁרֶיךָ. בר יוחאי:

(חכמה) בַּר יוֹחָאִי יוֹד חֲכָמָה קְדוּמָה, הִשְׁקַפְתָּ לְכַבּוּדָה פְּנִימָה,
שְׁלֹשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת רֵאשִׁית תְּרוּמָה, אֶת כְּרוּב מְמַשַּׁח זֵו
אוֹרְךָ. בר יוחאי:

(כתר) בַּר יוֹחָאִי אֹרֹךְ מְפֹלָא רוּם מַעְלָה, יִרְאֵת מְלַהֲבִיט כִּי רַב
לָהּ, תַּעֲלוּמָה וְאֵין קוּרָא לָהּ, נִמְתָּ עֵין לֹא תִשׁוּרְךָ. בר יוחאי:

בַּר יוֹחָאִי אֲשֶׁרֵי יוֹלְדַתְךָ, אֲשֶׁרֵי הָעַם הֵם לוֹמְדֶיךָ, וְאֲשֶׁרֵי
הָעוֹמְדִים עַל סוּדְךָ, לְבוּשֵׁי חֲשׁוֹן תְּמִיךָ וְאוּרֶיךָ:

בר יוחאי נְמוֹשַׁחַת אֲשֶׁרֶיךָ שְׁמֹן שִׁשׁוֹן מַחְבְּרֶיךָ: